

διον κατεχωρισμένον ἄρθρον περὶ τῆς προκολομβίου ἰσορίας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἑμπορικὴ ἔποψις τῶν διαφόρων τῆς
Ἑλλάδος λιμένων.

Κατὰ τὰ 1836 εἰσέπλευσαν εἰς τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν 284 πλοῖα, ὑπὸ ἑλληνικὴν καὶ ὑπὸ ξένας σημαίας, κατὰ δὲ τὰ 1837, 221. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἦσαν χωρητικότητος 14, 609 τόννων. Ἀπέπλευσαν δὲ ἀπὸ Πάτρας κατὰ μὲν τὰ 1836, πλοῖα 178, κατὰ δὲ τὰ 1837, πλοῖα 136, χωρητικότητος 9,855 τόννων. Τὰ πρώτιστα εἰσαγωγῆς εἶδη ἦσαν ζάχαρι, καφές, σίδηρος, ξυλική, δέρματα, σχοινία, λινάριον, φέσια, τρόφιμα, ταριχευτὸς ἰχθὺς, πνεύματα, ὑαλικά, ἀλειματοκηρία, ὀρύζιον, Ἰνδικὴ βαφή, κοχενίλλη, οἶνος, κάρυκεύματα, βαμβακερὴ κλωστή, νηκοτιανὴ τριπτὴ καὶ πρὸς κάπνισμα, τὸ ὅλον ἀξίας 2,172,000 δραχμῶν. Τὰ δὲ εἶδη τῆς ἐξαγωγῆς ἦσαν σαφίς, βαλανίδια, μέταξα, ἔρια, σίτος, τυρὸς, βούτυρον, μέλι, δέρματα προβάτινα, καύσιμα ξύλα, νηκοτιανή, τὸ ὅλον ἀξίας 3,048,854 δρ.

Κατὰ τὰ 1837 ἡ εἰσαγωγὴ ὑπερέβη κατὰ 67,000 δρ. τὴν τῶν 1836, ἡ δὲ ἐξαγωγὴ ἐλλείπετο κατὰ 455,338 δρ. κυρίως δι' ἐλλειψιν τῆς κορινθιακῆς σαφίδος.

Εἰς Ναύπλιον εἰσέπλευσαν μὲν κατὰ τὰ 1837, 444 πλοῖα φέροντα φορτίον, καὶ 144 ἄνευ φορτίου, φέροντα διαφόρους σημαίας. Ἀπέπλευσαν δὲ 111 μὲν μὲ φορτίον καὶ 456 ἄνευ φορτίου. Ἡ ἀξία τῆς εἰσαγωγῆς ἦτον 1,643,027 δραχ. ἡ δὲ τῆς ἐξαγωγῆς 837,400 δρ. τὰ δὲ εἶδη τὰ αὐτὰ μὲ τὰ προῤῥηθέντα.

Εἰς Σύραν κατὰ τὰ 1837, ἔφθασαν 1,289 πλοῖα καὶ ἀνεχώρησαν 2,814, τὰ πλεῖστα ὑπὸ σημαίαν ἑλληνικὴν, καὶ σπανίως χωροῦντα ὑπὲρ τοὺς 20 τόνους. Ἡ εἰσαγωγὴ ἐξετιμήθη εἰς 9,430,987 δρ., ἡ δὲ ἐξαγωγὴ εἰς 9,512,807 δρ.

Κατὰ δὲ τὰ 1836 εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ὁμοῦ παρήγαγον 5,359,000 δρ. περισσότερον.

Εἰς τὸν Πειραιᾷ εἰσῆλθον κατὰ τὰ 1837 πλοῖα 368 μὲ φορτίον καὶ 58 ἄνευ φορτίου· 161 μὲ φορτίον καὶ 265 ἄνευ φορτίου ἀνεχώρησάν ἀπὸ τὸν λιμένα. Εἰσῆχθησαν 28,000 τόνοι, καὶ ἐξήχθησαν 11,600. Πολλὰ δὲ ἀπέπλευσαν μὲ μέρος τοῦ φορτίου τὸ ὅποιον ἔφερον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥ ΠΑΡΕΡΓΑ, ἥτοι συλλογὴ ποιημάτων ἐν Παρισίοις, 1838. Τὰ ποιήματα ταῦτα, ὧν τὰ πλεῖστα εἶναι μεταφράσεις ἀπὸ τῆς Σαπφούς, τοῦ Βολταίρου, Βεραγγέρου, Βύρωνος, Σχιλλέρου, Βασιλέως Δουδοβίκου καὶ ἄλλων, χρεωσθύνται εἰς τὸν Κ. Πίκολον, Ἑλληνα ἀρυσάμενον παιδείαν εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Γαλλίας, ἀλλ' αἰρούμενον τὸν ἄφροντιν βίον εἰς Δακίαν, ὅπου εἶναι διωρισμένης λογοκριτῆς, ἀπὸ τὴν Ξυελλώδη καὶ ἦττον ἄνετον διαμονὴν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεώς της, καὶ μετ' αὐτήν. Εἰς τὸν κύριον Πίκολον χρεωσεῖται ἡ μετάφρασις τῶν κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν τοῦ Σαιμπιέρου. Περὶ δὲ τῶν προκειμένων ποιημάτων, χρεωσούμεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἀξιῶν Ἑλικῶνος δάφνην, πρέπει νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸ δημόσιον μὲ ἔργα καλῶς ἐσκεμμένα καὶ μουσέμπνευστα, καὶ ὅχι ποτὲ μὲ πάρεργα. Ἡθέλησε πολλάκις, λέγει ὁ ποιητὴς εἰς τὸ προοίμιόν του, νὰ τὰ διορθώσῃ [δηλαδή, ἐλπίζομεν, νὰ τὰ μεταβάλλῃ ἐντελῶς], ἀλλὰ πάντοτε μὲ ἀποτυχίαν. Ἀ! τότε ἂς μὴ τὰ ἐξέδιδεν. Ἐν τούτοις εὐγνωμοσύνην χρεωσεῖ εἰς τὸν κύριον Διδότον, ὅς τις τὸ ἄχαρι καὶ ἄμουσον τῆς ποιήσεως ἐκάλυψε μὲ λαμπρότητα τυπογραφικὴν.

— Τοξότης, ἔκδοσις περιοδική, ποιήσεις καὶ πεζὰ τεμάχια περιέχουσα, ὑπὸ Θ. Ὀρφανίδου. Ἐκ τῆς ἐπιγρα-